

Arrest

nr. 101 867 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en
voor Maatschappelijke Integratie (V.M. {...} Attaché)*

Wordt aan

De persoon die verklaart zich S.Z. {...} te noemen, geboren te {...}, en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn,

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten: {...} tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 §3, 1°; er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met {...}, om de volgende reden: Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of:

Gezien de betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 28 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 7 januari 2013.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en overschrijding minstens afwending van macht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overschrijding minstens afwending van macht. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is strijdig met art. 3 EVRM. Verzoeker verblijft sinds 2010 in België, zoals volgt uit zijn asielerhaal. Bij een medische controle kwam een hartdeficiënte aan het licht, waarvoor verzorging nodig is. In bijlage wordt een uitvoerig medisch attest gevoegd. (stuk 3) “Binnen enkele jaren vermoedelijk evolutie tot ernstige aortaklepstenose met noodzaak tot aortaklepvervangning”. Deze medische problematiek kan niet behandeld worden in het land van herkomst, Afghanistan. In Afghanistan zal verzoeker blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, wat een inbreuk uitmaakt op art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Afghanistan zal ernstige gevolgen hebben voor de gezondheid van verzoeker. Verzoeker heeft de intentie om zo vlug mogelijk, dit wil zeggen van

zodra hij over de nodige ID documenten kan beschikken (Nationaal Paspoort) en het standaard voorgeschreven medisch attest, een regularisatieverzoek op grond van art. 9 ter in te dienen. Een verwijdering van het grondgebied, zou ter zake een maatregel uitmaken die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel; wat een afwijking van macht uitmaakt in hoofde van DVZ. Het is op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap (in casu het bevel) en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan (RvState nr. : 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd, 1997, 29) Daarbij kan men zich terecht afvragen of de opsluiting van verzoeker noodzakelijk is. In afwachting van verdere procedures kan verzoeker in vrijheid gesteld worden, nu al geruime tijd verblijft op het adres te Antwerpen {..}.”

3.2. Verzoekers beschouwingen over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gezondheidstoestand kaderen in een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

3.4. Er dient voorts op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

3.5. Verzoeker verwijst naar een attest gevoegd aan het verzoekschrift waarin wordt gesteld:

“Bespreking en besluit: Uw patiënt wordt gezien o.w.v. atypische thoracale pijnklachten en een toevallig vastgesteld hartgeruis. Verder anamnese is moeilijk gezien de taalbarrière. Klinisch normotensie zonder tekens van decompensatie. Wel is er een opvallend systolische ejectiegeruis. Het rust ECG is nog normaal. Een goed uitgevoerde maximale fietsproef is klinisch en elektrocardiografisch negatief voor induceerbare ischermie of ritmestoornissen. Echocardiografisch is er een bewaarde linker kamerfunctie met vermoeden van bicuspiëde aortaklep en aortaklepsterose. De thoracale pijnklachten lijken me niet van cardiale origine. Het hartgeruis ontstaat door de matige aortaklepstenose, vermoedelijk op basis van een bicuspiëde aortaklep. Jaarlijks echocardiografische follow-up van het aortakleplijden te voorzien. Binnen enkele jaren vermoedelijk evolutie tot ernstige aortaklepstenose met noodzaak tot aortaklepvervangning. Endocarditisprofylaxie bij ingrepen in besmet milieu te voorzien. Pieksportinspanningen te vermijden. Controle binnen 1 jaar, of vroeger bij problemen.”

3.6. Verzoeker geeft zelf aan in het verzoekschrift dat hij nog geen medische regularisatieaanvraag heeft ingediend en dat hij aldus verweerder nog niet op de hoogte heeft gebracht van zijn medische toestand, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.7. Verder wijst de Raad er op dat dit attest een faxkopie betreft die op geen enkele manier ondertekend werd door een arts. Uit niets blijkt dat dit document kan gecatalogeerd worden als medisch attest opgesteld door een arts. Daargelaten aldus de waarde van dit stuk, blijkt bovendien uit dit stuk dat verzoeker thans geen therapie volgt en er evenmin cardiale risicofactoren zijn. Evenmin blijkt uit dit document dat verzoeker bij eventuele medische problemen niet terecht zou kunnen in het land van herkomst. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst niet de nodige medische zorgen zou kunnen krijgen. Het summiere betoog van verzoeker en het aangebrachte stuk laten in casu niet toe te stellen dat is voldaan aan de voorwaarden die het EHRM heeft vooropgesteld bij het beoordelen van artikel 3 van het EVRM in deze specifieke context.

3.8. De Raad wijst er tenslotte op dat het verzoeker vrij staat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen of nog, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied aan te vragen omwille van medische redenen.

3.9. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden

3.10. Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). De verzoekende partij brengt niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dan ook niet aan op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

3.11. Ingevolge artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd.

3.12. Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER